Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 353 131 van 16 september 2026**
**in de zaak X / IX**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND**
**Britselei 47-49/5**
**2000 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2024 met refertenummer 120682.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 januari 2024 een aanvraag tot inschrijving als echtgenoot van een Belgische onderdaan in.

Op 2 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 6.01.2024 werd ingediend door:*
*Naam: T.*
*Voorna(a)m(en): K. T. G.*

*Nationaliteit: Griekenland*
*Geboortedatum: (…)*
*Geboorteplaats: (…)*
*Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*
*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*[] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.*
*Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als echtgenoot van de Belgische D., V. C. ((…)) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stelt dat: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen'.*
*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:*
*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'*

*Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:*
*-brief van de pensioendienst gericht aan betrokkene in Griekenland waarin is opgenomen hoeveel pensioen hij ontvangt. In september 2023 was dat nog 1591.51, vanaf oktober 2023 zou dat 1100.51 € worden.*
*-een postassignatie gericht aan mevrouw D. V. van december 2023, opgemaakt door de Federalte pensioendienst en met vermelding 'pensioen' twv 500.82 euro dd. 27.12.2023*

*Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, kunnen deze niet mee in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf of van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.*

*Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.*

*In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 21.03.2022 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met haar gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken. Betrokkene bleef ondanks deze vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl hij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag.*
*De enige informatie waarover wij beschikken is de huurlast, dit omdat aan de hand van het huurcontract de voldoende huisvesting werd aangetoond. Uit het voorgelegde huurcontract blijkt dat het is aangegaan op naam van T., N. Met enige welwillendheid nemen we aldus aan dat één van de kinderen het op zich heeft genomen om de ouders te huisvesten. Onafgezien daarvan echter moet opgemerkt worden dat in art. 42, §1, tweede lid expliciet staat: indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen*

*(…) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er dient te worden opgemerkt dat het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon ter beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%). Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat zij het niet kan voorkomen. In die zin heeft een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer.*
*Art. 42, §1 gaat over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden. In die zin is het voor de referentiepersoon onmogelijk aan te tonen dat er toch met een veel bescheidener inkomen overeenkomstig de individuele behoeften en gezinssituatie van betrokkene en de referentiepersoon toch een verblijfsrecht kan worden toegestaan in afwijking van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het inkomen dat betrokkene daarbij zelf genereert, verandert daar niets aan. De behoefteanalyse die dient te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid strekt er immers toe na te gaan of er elementen zijn die toelaten ervan uit te gaan dat de referentiepersoon in het voorliggend geval geen 120% van het leefloon nodig heeft om het gezin te onderhouden. Nergens in dat artikel staat dat om deze afweging te maken, alsnog andere bestaansmiddelen in aanmerking zouden moeten worden genomen dan degene die overeenkomstig art. 40ter, §2, tweede lid, 1° in rekening kunnen worden gebracht. Dat zou immers de bepalingen betreffende de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter totaal uithollen.*

*De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter is niet voldaan, ook in toepassing van art. 42, §1, tweede lid kan het verblijfsrecht niet worden erkend. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.*

*Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).*

*Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.*

*De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.*

*Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.*

*"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE,*

*Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).*

****

*Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.*

*Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.*

*De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.*

*'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).*

*De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.*

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)*

*Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan. Er werd geenszins een behoeftenanalyse uitgevoerd.*

*Verzoeker wenst uiteraard op het Belgisch grondgebied te verblijven. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.*

*Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.*

*Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.*

*Gelet op het gestelde in de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.*

*De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.*

*De schending is om die reden voldoende bewezen."*

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.*

*Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).*

*In casu wordt aangetoond dat verzoeker woonachtig is te België, alsook zijn partner. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.*

*Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.*

*Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

*Mevrouw D. beschikt wel degelijk over voldoende inkomsten, hetgene verweerster eveneens had kunnen vaststellen indien zij zich de moeite had getroost een behoeftenanalyse uit te voeren.*

*Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).*

*Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.*

*De integratie, lokale verankering en verblijf in België van verzoeker is dan ook reëel.*

*Het middel komt aldus ernstig voor."*

2.3 Gelet op hun onderling verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de verblijfsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd omdat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder bemerkt dat de referentiepersoon maandelijks een pensioen ontvangt van 500,82 euro en dat verzoeker zelf maandelijks een pensioen ontvangt van 1100,51 euro. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn ontoereikend aangezien deze niet minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. De behoefteanalyse die werd gevoerd conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet laat evenmin toe te concluderen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat het gezin ten laste zou vallen van de Belgische overheid.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals het gold op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling werd genomen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde destijds als volgt:

*"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. […]"*

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

*"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"*

Verzoeker diende – als Unieburger – een aanvraag tot inschrijving in, in functie van zijn Belgische echtgenote. Krachtens de bovenvermelde bepalingen kan verzoeker als echtgenoot van een Belgische onderdaan een recht op gezinshereniging laten gelden wanneer hij onder meer aantoont dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder oordeelt dat aan deze voorwaarde niet is voldaan waardoor de verblijfsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd.

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier. Hij betoogt dat zijn Belgische echtgenote wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt. Volgens verzoeker werd er evenmin een behoefteanalyse uitgevoerd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoeker in zijn – zeer algemeen – betoog niet kan worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd aangaande de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

"*Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:*
*-brief van de pensioendienst gericht aan betrokkene in Griekenland waarin is opgenomen hoeveel pensioen hij ontvangt. In september 2023 was dat nog 1591.51, vanaf oktober 2023 zou dat 1100.51 € worden.*
*-een postassignatie gericht aan mevrouw D. V. van december 2023, opgemaakt door de Federalte pensioendienst en met vermelding 'pensioen' twv 500.82 euro dd. 27.12.2023*

*Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, kunnen deze niet mee in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf of van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.*

*Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet."*

Verzoeker legt op geen enkele wijze uit waarom deze motivering ontoereikend of foutief zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle bewijzen van bestaansmiddelen die werden voorgelegd, zowel in hoofde van de referentiepersoon als in hoofde van verzoeker zelf. Wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, stelt verweerder vast dat zij een maandelijks pensioen ontvangt ten bedrage van 500,82 euro. Dit bedrag ligt verder onder de grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Wat betreft de bestaansmiddelen van verzoeker zelf, merkt verweerder op dat verzoeker maandelijks een pensioen ontvangt ten bedrage van 1100,51 euro. Verweerder is echter van oordeel dat de bestaansmiddelen van verzoeker zelf niet in rekening kunnen worden gebracht omdat de bestaansmiddelenvoorwaarde enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon geldt. Hij verwijst hiervoor naar arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat voormelde motieven op grond van onjuiste gegevens tot stand zijn gekomen, noch toont hij aan waarom dergelijke motieven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. Verder bewijst verzoeker niet dat verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden met andere bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken. Hij concretiseert geenszins met welke elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden waardoor zijn betoog niet dienstig is.

Ook waar verzoeker voorhoudt dat er geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, kan hij niet worden gevolgd. Immers motiveert verweerder als volgt:

"*In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 21.03.2022 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter*

*waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met haar gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken. Betrokkene bleef ondanks deze vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl hij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag.*
*De enige informatie waarover wij beschikken is de huurlast, dit omdat aan de hand van het huurcontract de voldoende huisvesting werd aangetoond. Uit het voorgelegde huurcontract blijkt dat het is aangegaan op naam van T., N. Met enige welwillendheid nemen we aldus aan dat één van de kinderen het op zich heeft genomen om de ouders te huisvesten. Onafgezien daarvan echter moet opgemerkt worden dat in art. 42, §1, tweede lid expliciet staat: indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen (…) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er dient te worden opgemerkt dat het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon ter beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%). Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat zij het niet kan voorkomen. In die zin heeft een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer.*
*Art. 42, §1 gaat over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden. In die zin is het voor de referentiepersoon onmogelijk aan te tonen dat er toch met een veel bescheidener inkomen overeenkomstig de individuele behoeften en gezinssituatie van betrokkene en de referentiepersoon toch een verblijfsrecht kan worden toegestaan in afwijking van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het inkomen dat betrokkene daarbij zelf genereert, verandert daar niets aan. De behoefteanalyse die dient te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid strekt er immers toe na te gaan of er elementen zijn die toelaten ervan uit te gaan dat de referentiepersoon in het voorliggend geval geen 120% van het leefloon nodig heeft om het gezin te onderhouden. Nergens in dat artikel staat dat om deze afweging te maken, alsnog andere bestaansmiddelen in aanmerking zouden moeten worden genomen dan degene die overeenkomstig art. 40ter, §2, tweede lid, 1° in rekening kunnen worden gebracht. Dat zou immers de bepalingen betreffende de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter totaal uithollen."*

Verzoeker blijft steken in zijn betoog dat er geen behoefteanalyse zou zijn uitgevoerd, zonder de behoefteanalyse die duidelijk wel werd uitgevoerd met enig concreet verweer te ontkrachten. Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen waarom de behoefteanalyse die verweerder in de bestreden beslissing heeft gedaan, niet in overeenstemming zou zijn met de vereisten van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het materiële motiveringsbeginsel in het licht van de (oude) artikelen 40ter, §2 en 42, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoeker is gehuwd met de referentiepersoon. Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' in de zin van voormeld artikel.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt

tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 7 Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoeker het grondgebied niet dient te verlaten op grond van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de weigering van verblijf, merkt de Raad op dat in een situatie van eerste toelating, zoals in casu, er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd en dat hij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit verzoekers betoog blijkt niet dat de bestreden beslissing hem verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| N. MOONEN, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| K. VERHEYDEN, | griffier. |

| | |
|---|---|
| De griffier, | De voorzitter, |
| K. VERHEYDEN | N. MOONEN |